

Η σφραγίδα τού Χριστού (Σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Μαΐου, 2022

Ο Χριστός είναι η βάση της πίστεώς μας και τό κέντρο της ζωής μας. Διά του Χριστού έχουμε κοινωνία μέ τόν Τριαδικό Θεό. Μέ τό Βάπτισμα γινόμαστε μέλη του Σώματος του Χριστού και μέ την θεία Κοινωνία κοινωνούμε του Σώματος και του Αΐματος του Χριστού. Η ένωσή μας μέ τόν Χριστό γίνεται μέ τό Άγιον Πνεῦμα, και διά του Χριστού ἐρχόμαστε στον Πατέρα.

Ο Υιός και Λόγος του Θεού μέ την ἐνανθρώπησή Του προσέλαβε την ἀνθρώπινη φύση και την θέωσε «ἅμα τῇ προσλήψει», και μέ την Σταύρωση και την Ἀνάστασή Του νίκησε τόν διάβολο, την ἁμαρτία και τόν θάνατο και προσφέρεται σέ μᾶς, ὡστε και ἐμεῖς διά του Χριστού νά νικήσουμε στην ζωή μας τόν διάβολο, την ἁμαρτία και τόν θάνατο.

Ο ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος γράφει: «Και πᾶν πνεῦμα ὃ μή ὁμολογεῖ τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα, ἐκ του Θεού οὐκ ἔστι· και τουτό ἐστι τό του ἀντιχρίστου ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, και νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστίν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ του Θεού ἐστε, τεκνία, και νενικήκατε αὐτούς, ὅτι μερίζων ἐστίν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α΄ Ἰω. δ΄, 3-4).

Ο Χριστός ἔχει δύναμη ἀσυγκρίτως ὑπέρτερη του ἀντιχρίστου, και ὅσοι ἐνώνονται μέ τόν Χριστό νικούν τόν ἀντίχριστο και κάθε ἄλλη δύναμη, ἀκόμη και τόν θάνατο. Ἄλλωστε, τό βαθύτερο νόημα της Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως του Ἰωάννου εἶναι ἡ νίκη και ὁ θρίαμβος του Ἀρνίου (Χριστού) ἐναντι του ἀντιχρίστου.

Ο Εὐαγγελιστής Ἰωάννης γράφει στην Ἐπιστολή Του: «Ὁ ποιῶν την ἁμαρτίαν ἐκ του διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. **εἰς τουτο ἐφανερώθη ὁ υἱός του Θεοῦ, ἵνα λύση τά ἔργα του διαβόλου.** Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ του Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει· και οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ του Θεοῦ γεγέννηται. ἐν τουτῷ φανερά ἐστι τά τέκνα του Θεοῦ και τά τέκνα του διαβόλου» (Ἰω. γ΄, 8-9).

Ο Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. β΄, 20) και γ' αὐτό «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλ. δ΄, 13).

Αυτό είναι τό θεμέλιο τῆς πίστεως καί τῆς ζωῆς μας. Ὅποιος πιστεύει ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔχει μεγαλύτερη δύναμη ἀπό τόν Χριστό, δέν ἔχει καταλάβει τήν δύναμη τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἔχει αἰσθανθῆ τήν ἔνωσή Του μέ τόν Χριστό. Ὁ ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε:

«Πολλοί ἄνθρωποι, καί μάλιστα Χριστιανοί, δέν δέχονται καθόλου τήν ὑπαρξη τοῦ δαίμονα. Τό δαιμόνιο, ὅμως, δέν μπορεῖς νά τό ἀρνηθεῖς. Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει διάβολος καί λέω μάλιστα ὅτι, ἂν βγάλουμε ἀπ' τό Εὐαγγέλιο τήν πίστη στήν ὑπαρξη τοῦ διαβόλου, τί γίνεται; Πάει τό Εὐαγγέλιο... Δέν μποροῦμε νά ἀγνοήσουμε τήν ὑπαρξη τοῦ διαβόλου, τοῦ ὁποίου τά ἔργα ἤλθε νά καταργήσει ὁ Χριστός.

Ἐγώ ὅμως σᾶς λέω, ἀντί νά ἀσχολεῖσθε μέ τόν διάβολο καί τίς πονηρίες του, ἀντί νά ἀσχολεῖσθε μέ τά πάθη, νά στραφεῖτε στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ... Ὅταν ντυθοῦμε τήν πανοπλία τοῦ Θεοῦ, τά πάντα θά κατορθώσουμε• καί μάλιστα πολύ εὐκόλα. Εἶναι εὐκόλα ὅλα ὅταν μποῦμε στήν θεία Χάρι. Τότε εἴμαστε πιο ἐλεύθεροι, πιο δυνατοί. Μᾶς προστατεύει ἡ θεία Χάρις. Ἄν ἀγωνισθοῦμε, ἐρωτευθοῦμε τόν Χριστό, τότε ἀποκτοῦμε τήν θεία Χάρι. Ὀπλισμένοι μέ τήν θεία Χάρι, δέν διατρέχουμε κίνδυνο κι ὁ διάβολος μᾶς βλέπει καί φεύγει».

Ἐπομένως, **πρέπει νά σφραγισθοῦμε μέ τήν δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ**. Σέ αὐτό ἀναφέρεται τό ἐπόμενο κείμενο:

Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος γιά τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ

Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Γίνεται συχνά λόγος γιά τό σφράγισμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν γίνεται σχεδόν καθόλου λόγος γιά τό σφράγισμα τοῦ Ἀρνίου τῆς Ἀποκαλύψεως.

Στήν Ἀποκάλυψη γράφεται: «Καί εἶδον, καί ἰδοῦ τό ἀρνίον ἐστηκός ἐπί τό ὄρος Σιών, καί μετ' αὐτοῦ ἑκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τό ὄνομα αὐτοῦ καί τό ὄνομα τοῦ πατρός αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν» (Ἄπ. ιδ', 1).

Κατά τούς ἐρμηνευτές, Ἀνδρέα Καισαρείας καί Ἀρέθα Καισαρείας τό Ἀρνίον εἶναι ὁ Χριστός, τό ὄρος Σιών εἶναι ἡ Νέα Σιών «ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ ζῶντος», δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἑκατόν σαράντα τέσσερες χιλιάδες εἶναι ὁ τέλειος ἀριθμός, καί εἶναι οἱ Χριστιανοί τῆς Καινῆς Διαθήκης πού εἶναι παρθένοι «κατά τε τόν ἔσω, κατά τε τόν

Ἐξω ἄνθρωπο, εἶναι ἐσφραγισμένα τὰ μέτωπά τους «τῷ φωτί τοῦ θεοῦ προσώπου», καί ἐπειδή εἶναι ἐσφραγισμένοι μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀρνίου καί τοῦ Πατρός Του «τοῖς ὀλοθρευταῖς ἄγγελοι αἰδέσιμοι φαίνονται» καί «τοῖς ὀλεθρίοις δαίμοσι φοβεροί γίνονται».

Ἐπομένως, ἔχει μεγάλη σημασία νά σφραγισθοῦμε ἀπό τόν Χριστό, καί αὐτό συνδέεται μέ τό νά ἀνήκη κανείς στόν Χριστό, νά εἶναι γραμμένος στό βιβλίο τῆς ζωῆς. Ὅταν δέ θά ἐμφανισθῇ τό θηρίο πού θά ἀνεβαίνη ἀπό τήν θάλασσα «προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπί τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου» (Ἀπ. 17', 8).

Στό παρόν ἄρθρο θά ἐπιδιώξω νά ἀναλύσω τό τί εἶναι ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ κατά τήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, διότι ὅποιος ἔχει τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ θά ἀνήκη σέ Αὐτόν καί δέν θά ἔχη ἐξουσία πάνω του ὁ ἀντίχριστος καί ὁ διάβολος.

Ὁ ἅγιος Συμεών εἶναι ἕνας θαυμαστός διδάσκαλος καί τό ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἔχει προσδώσει τήν ἐπωνυμία τοῦ Θεολόγου εἶναι γεγονός πού δείχνει τήν μεγάλη του ἀξία. Τό ὅτι ὁ ἅγιος Συμεών ἀναφέρεται στήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί ἀναλύει τί στήν πραγματικότητα εἶναι ἡ σφράγιση τοῦ Χριστοῦ καί ποιά εἶναι τὰ γνωρίσματα ὅτι ἔχουμε σφραγισθῆ, εἶναι ἐχέγγυο γνησιότητος.

1. Ἡ ἀποφυγή τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καί τοῦ διαβόλου

Σέ μιά Κατήχησή του, ἀναφερόμενος μεταξύ τῶν ἄλλων στήν προσπάθεια νά συναντήσουμε τόν Χριστό καί νά ἐνωθοῦμε μαζί Του, ὑπογραμμίζει καί τό πῶς μπορούμε νά ξεφύγουμε τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἀλλά καί πῶς μπορούμε νά ἀντιμετωπίσουμε τήν ἐνέργεια καί τήν δύναμη τοῦ νοητοῦ λύκου, δηλαδή τοῦ διαβόλου. Αὐτό μπορεῖ νά γίνη μόνον ἂν σφραγισθοῦμε μέ τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐρωτᾷ ὁ ἅγιος: «Τί δειλοί ἐσμέν καί τήν ἐκ τοῦ σώματος δειλαινόμεθα ἔξοδον; ... Μή γάρ θάνατος ἐξουσιάζει τῶν ἐσφραγισμένων ψυχῶν τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ;». Μέ ἄλλα λόγια ἐκεῖνος πού σφραγίζεται μέ τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί μέ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δέν φοβᾶται τόν θάνατο, δέν ἔχει καμμία ἐξουσία ὁ θάνατος πάνω του, καί ἐπομένως αὐτός ὑπερβαίνει τόν θάνατο.

Ἀλλά ὅσοι εἶναι ἐσφραγισμένοι μέ τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ξεφεύγουν ἀπό τήν ἐξουσία καί τήν κυριαρχία καί τοῦ διαβόλου. Ὁ νοητός λύκος δέν μπορεῖ νά ἔχη καμμία ἐξουσία ἐπάνω στους ἐσφραγισμένους ἀπό τόν Χριστό. «Μή ἀντιβλέψαι

τολμᾷ ὁ νοητός λύκος τῆ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ σφραγίδι, ἣ σφραγίζει τὰ ἴδια πρόβατα»; Ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς σφραγίζει τὰ δικά του πρόβατα καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀπρόσβλητα ἀπὸ τὸν διάβολο, πού δέν ἔχει καμμία ἐξουσία ἐπάνω τους.

2. Ἡ ἀναζήτηση τῆς σφραγίσεως τοῦ Χριστοῦ

Ἀλλά τί εἶναι αὐτὴ ἡ σφράγιση ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ; Τί ἐννοεῖ ὁ ἅγιος Συμεὼν μέ τὸν ὄρο σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ; Γράφει: «Καταμάθετε, ἀδελφοί, τῆς σφραγίδος Χριστοῦ τό ἀληθές ἐκτύπωμα... Μία σφραγίς ἀληθῶς ἢ ἔλλαμψις ὑπάρχει τοῦ Πνεύματος, εἰ καὶ πολλά τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς αἰ ἰδέαι καὶ πολλά τῶν ἀρετῶν αὐτῆς τὰ γνωρίσματα».

Αὐτὸ τό χωρίο εἶναι σημαντικώτατο γιατί δείχνει ὅτι ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Μέ αὐτὴν τὴν ἐνέργεια ὁ Θεὸς σφραγίζει τοὺς δικούς Του καὶ σ' αὐτούς, ἐπομένως, δέν ἔχει καμμία ἐξουσία ὁ διάβολος. Γι' αὐτὸ ἡ σφράγιση τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ στήν πραγματικότητα εἶναι ἡ ἔλευση τῆς θείας Χάριτος μέσα στήν καρδιά του, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ναὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἐχοντας αὐτά ὑπ' ὄψη του ὁ ἅγιος Συμεὼν προτρέπει τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς Χριστιανοὺς: «Ὅσοι τοίνυν ἀσφράγιστοι, δράμετε· ὅσοι ἀσημεῖωτοι, σπεύσατε τῷ σημείῳ σημειωθῆναι τοῦ Πνεύματος». Δηλαδή, ὅσοι Χριστιανοί, Κληρικοί καὶ μοναχοί, γιατί σέ αὐτούς ὁμιλεῖ, δέν ἔχουν σφραγισθῆ ἀπὸ τό Ἅγιον Πνεῦμα καὶ εἶναι «ἀσημεῖωτοι», ἀσφράγιστοι, θά πρέπει νά σπεύσουν νά σφραγισθοῦν ἀπὸ τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐπὶ αὐτῶν ὅμως καὶ μερικά χαρακτηριστικά σημεῖα πού δείχνουν ποιὸς εἶναι ἀσφράγιστος. Ἀσφράγιστος εἶναι «ὁ δειλαινόμενος θάνατον». Καὶ ἀσημεῖωτος εἶναι «ὁ μὴ ἀκριβῶς τό εἶδος τῆς σφραγίδος γινώσκων», αὐτὸς πού δέν γνωρίζει τό εἶδος τῆς σφραγίσεως.

Ἀλλά ἡ ἀναζήτηση τῆς σφραγίσεως ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ εἶναι συγκεκριμένη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν εἰδικοί τρόποι διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος σφραγίζεται καὶ γίνεται πρόβατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πρῶτος τρόπος εἶναι τό ἅγιον Βάπτισμα. Διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος ἐνδυόμαστε τὸν Χριστό. Μέ τό ἅγιον Βάπτισμα καὶ τό ἅγιον Χρῖσμα γινόμαστε μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέ τό ἅγιον Χρῖσμα λαμβάνουμε τό Ἅγιον Πνεῦμα, γι' αὐτὸ ὁ Ἱερεὺς λέγει: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου». Ἀλλά ἐπειδὴ μέ τίς πράξεις μας, πού διαπράξαμε ὕστερα ἀπὸ τό ἅγιον Βάπτισμα πού δεχθήκαμε σέ βρεφικὴ ἡλικία, ἀρνηθήκαμε τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ χρειάζεται μετάνοια. «Διὰ τοῦτο οὖν πάλιν ἑαυτοὺς διὰ τῆς σωτηρίου μετανοίας ἀνακαλεσώμεθα, πάντα ποθοῦντες καὶ πράττοντες ὅσα Χριστῷ ὑπάρχει εὐάρεστα, ἵνα καὶ παρ' αὐτοῦ σφραγισθέντες τοῦ

λοιποῦ ἄφοβοι βιωσώμεθα».

Μέ τό ἅγιον Βάπτισμα, μαζί μέ τό βάπτισμα τῆς μετανοίας πού ἀκολουθεῖ, σφραγιζόμαστε ἀπό τόν Χριστό καί λαμβάνουμε τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν καρδιά μας. Ἔτσι, λοιπόν, μυστήρια καί ἄσκηση εἶναι ἀπαραίτητα γιά νά ἀποδειχθοῦμε γνήσιοι δοῦλοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά λάβουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ «καί ἄξιοι γενέσθαι ἀξιωθῶμεν τῆς γνώσεως τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ». Ὅταν ὁμως μιᾶ ὁ ἅγιος γιά τήν γνώση τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ δέν ἐννοεῖ τήν γνώση διά τοῦ λόγου καί τῆς ἀκοῆς, «ἀλλά τῆς ἔργω καί πράξει θεωρουμένης».

3. Οἱ Μακαρισμοί τοῦ Χριστοῦ

Ποιά ὁμως εἶναι ἡ γνώση τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ ἐν ἔργω καί πράξει, πού στήν πραγματικότητα εἶναι δεῖγμα ὅτι ἔχουμε σφραγισθῆ ἀπό τόν Χριστό καί ἔχουμε τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος δέν εἶναι στοχαστής θεολόγος, ἀλλά ἐμπειρικός. Γνωρίζει ἐκ πείρας τήν κατάσταση αὐτή καί γι' αὐτό τήν περιγράφει ἀσφαλῶς καί ἀπταιστως.

Ἡ ἔλλαμψη τοῦ Παναγίου Πνεύματος μέσα στήν καρδιά τοῦ Χριστιανοῦ φανερώνεται μέ τήν βίωση τῶν μακαρισμῶν τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό στήν συνέχεια τῆς Κατηχήσεώς του ὁ ἅγιος Συμεών ἀναλύει τούς Μακαρισμούς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά κυρίως περιγράφει τό πῶς ὁ ἄνθρωπος διά τῶν Μακαρισμῶν δέχεται τήν σφραγίδα τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὁ πρῶτος Μακαρισμός εἶναι ὁ Μακαρισμός τῆς πτωχείας: «Μακάριοι οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε', 3). Οἱ ἅγιοι Πατέρες ὅταν ἐρμηνεύουν τήν πτωχεία τοῦ πνεύματος, ἐννοοῦν κυρίως τήν ταπείνωση καί τήν αἴσθησι τῆς ἀμαρτωλῆς καταστάσεώς μας. Ὅποιος γνωρίζει τήν κατάστασή του, ὅποιος διακρίνεται γιά τήν αὐτογνωσία, καί κυρίως γιά τήν αὐτομεμψία, δείχνει ὅτι ἐμπνέεται ἀπό τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί γι' αὐτό μέσα του μπορεῖ νά πληροφορηθῆ τήν ὑπαρξη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός «βεβαίαν ἐν αἰσθήσει ψυχῆς τήν κτήσιν ἔχειν αὐτῆς».

Ἀπόδειξη τῆς ὑπάρξεως μέσα του τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν εἶναι ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ τῶν ὀρωμένων καί φθειρομένων, δηλαδή ὄλων τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, τοῦ πλούτου, τῆς δόξης, τῆς τρυφῆς καί τῆς βιωτικῆς καί σωματικῆς ἀπολαύσεως. Καί ὄχι μόνον δέν ἐπιθυμεῖ αὐτά, ἀλλά «πρός ταῦτα ἀηδῶς διακεῖσθαι κατά ψυχήν καί προαίρεσιν», ὅπως ἀκριβῶς ἀηδία αἰσθάνονται οἱ ἐν ἐξουσίᾳ καί βασιλικῇ τιμῇ ζῶντες «πρός τούς ἐπί σκηνῆς πορνικῆς διατρίβοντας». Πάντως, ἂν κάποιος ἐλκύεται ἀπό ἕνα ἀπό ὅσα προαναφέρθησαν, σημαίνει ὅτι «τήν βασιλείαν ἐκείνην τῶν οὐρανῶν οὔτε εἶδεν οὔτε ὠσφράνθη οὔτε ἐγεύσατο αὐτῆς τῆς θυμηδίας τε καί

γλυκύτητος».

Ὁ δεύτερος Μακαρισμός εἶναι, «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες ὅτι αὐτοί παρακληθήσονται» (Ματθ. ε΄, 4). Πένθος ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δέν ἔχει καμμία προσπάθεια γιά τά παρόντα τοῦ βίου, δηλαδή δέν ἐκδηλώνει καμμία ἐπιθυμία γιά νά ἀποκτήσῃ τά ἐγκόσμια, καί μάλιστα ἐκεῖνος πού δέν ἔχει λογισμό συνδυαζόμενο μέ αὐτά. Δέν εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νά ἐνδιαφέρεται γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ἀνθρώπινης δόξης, τοῦ πλούτου καί τῆς ἡδονῆς καί νά ἔχη συγχρόνως πένθος στήν καρδιά του. Ὅποιος ἀγωνίζεται νά ζήσῃ σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτός κατά φυσικό τρόπο ἀποκτᾶ τό πένθος στήν καρδιά του.

Αὐτό σημαίνει ὅτι, ὅταν προσπαθῇ νά τηρήσῃ στό ἔπακρο τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί νά φθάσῃ στήν καθαρότητα καί τήν ἄμωμο πολιτεία πού ὑπαγορεύουν οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί τότε ἐρευνήσῃ τόν ἑαυτό του, θά τόν βρῇ ἐντελῶς ἀσθενῆ καί μή ἔχοντα δυνάμεις νά φθάσῃ στό ὕψος τῶν ἐντολῶν, ἀλλά καί πολύ πτωχό καί ἀνάξιο γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Θεοῦ. Βλέποντας αὐτά «πενθήσει πάντως πένθος τό ὄντως μακαριώτατον». Καρπός τοῦ πένθους εἶναι ἡ παράκληση ἡ ὁποία «ἀρραβών ἐστι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν».

Ἔτσι τό πένθος καί ἡ παράκληση εἶναι καρπός τῆς πτωχείας τοῦ πνεύματος πού εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη. Ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, «ὅπου ταπεινώσις, ἀψευδής, ἐκεῖ καί ταπεινοφροσύνης βυθός· καί ὅπου ταπεινοφροσύνη, ἐκεῖ καί ἐλλάμψεις τοῦ Πνεύματος. Ὅπου δέ ἐλλάμψεις τοῦ Πνεύματος ἐκεῖ φωτοχυσία Θεοῦ καί Θεός ἐν σοφία καί γνώσει τῶν μυστηρίων αὐτοῦ. Ἐνθα δέ ταῦτα, ἐκεῖ βασιλεία οὐρανῶν καί βασιλείας ἐπίγνωσις καί οἱ ἀποκεκρυμμένοι θησαυροί τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἐν οἷς καί ἡ φανέρωσις, ἔστι τῆς πτωχείας τῆς πνευματικῆς. Ὅπου δέ πτωχείας πνευματικῆς αἴσθησις, ἐκεῖ καί τό χαρμόσυνον πένθος, ἐκεῖ καί τά ἀενάως ρέοντα δάκρυα, τά τήν φιλοῦσαν ταῦτα ψυχὴν ἐκκαθαίροντα καί τελείως αὐτήν ἀπεργαζόμενα φωτεινοτάτην».

Ἔτσι, ἀπό τήν πνευματική πτωχεία ἔρχεται τό πένθος καί τά δάκρυα, τά ὁποῖα αὐξάνουν τήν ταπείνωση καί ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ ἐμπειρική γνώση τῆς παρακλήσεως καί τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ δύο πρῶτοι Μακαρισμοί εἶναι ἡ βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς, γιατί ἀπό ἐκεῖ προέρχονται ὅλες οἱ ἄλλες πνευματικές καταστάσεις, δηλαδή ἡ βίωση τῶν ἐλλάμψεων τῶν ἐνεργειῶν τῆς Θείας Χάριτος. Ὅποτε ὅλοι οἱ ἐπόμενοι Μακαρισμοί τοῦ Χριστοῦ εἶναι συνέπεια καί συνέχεια τῶν δύο πρῶτων Μακαρισμῶν.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀπό τήν πνευματική πτωχεία καί τά δάκρυα, πού προχέονται ἀενάως, ἡ ψυχὴ ἀποσβενύει καί καθαρίζει τό θυμικό της μέρος, «πραεῖα καί ἀκίνητος ὄλη πρὸς ὀργήν γίνεται», ὅποτε βιώνει τόν Μακαρισμό, «Μακάριοι οἱ

πραείς ότι αυτοί κληρονομήσουσι τήν γῆν»• πεινᾶ καί διψᾶ γιά νά μάθη τά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ στήν ζωή της, καί ἔτσι βιώνει τόν Μακαρισμό, «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην ὅτι αυτοί χορτασθήσονται»• γίνεται ἐλεήμων καί συμπαθής πρός ὄλους καί ἔτσι ἐφαρμόζει τόν Μακαρισμό, «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αυτοί ἐλεηθήσονται»• καθαρίζει τήν καρδιά καί βλέπει τήν ἄκτιστη δόξα τοῦ Θεοῦ, κατά τόν Μακαρισμό «Μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδίᾳ ὅτι αυτοί τόν Θεόν ὄψονται».

Ἐπειτα, ὅσοι ζοῦν αὐτές τίς καταστάσεις γίνονται εἰρηνοποιοί, καί ὀνομάζονται υἱοί τοῦ Ὑψίστου, ὅποτε βιώνουν τόν Μακαρισμό, «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί ὅτι αυτοί υἱοί Θεοῦ κληθήσονται», καί φυσικό ἐπακόλουθο εἶναι ὁ διωγμός ἔνεκεν τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ γνωρίζει τόν Θεό καί ἀγαπᾶ τόν Θεό, στήν συνέχεια ὑπομένει «πάντα πόνον καί πᾶσαν θλίψιν δι' αὐτόν», ὑπομένει τίς ὕβρεις, τίς λοιδορίες καί τίς στενοχωρίες, τούς διωγμούς καί ὅλα τά πονηρά ρήματα ἔνεκεν τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ, καί ἀκόμη μέ μεγάλη χαρά ὑπομένει ὅλες τίς ἀδικίες, διότι ἀξιώθηκε νά ἀτιμασθῆ ὑπέρ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Καί μέ αὐτόν τόν τρόπο βιώνει καί τόν τελευταῖο Μακαρισμό πού εἶναι «Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καί διώξωσι καί εἴπωσι πᾶν πονηρόν ρῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ. χαίrete καί ἀγαλλιᾶσθε ὅτι ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

4. Ἡ πορεία στήν πνευματική ζωή

Ὅπως εἶδαμε προηγουμένως, ἀλλά καί ὅπως ἀναλύει στήν συνέχεια τῆς Κατηχήσεώς του ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, ὑπάρχει μιά σειρά στήν πνευματική ζωή. Ἄλλωστε, ἡ πνευματική ζωή δέν εἶναι ἀφηρημένη καί στοχαστική κατάσταση, ἀλλά ἔχει συγκεκριμένους πνευματικούς σταθμούς. Καί ὅπως στήν ἀνθρώπινη γνώση ὑπάρχει μιά πρόοδος, ἀνάλογα μέ τά διάφορα στάδια, τό ἴδιο συμβαίνει καί στήν πνευματική ζωή.

Ἀρχή καί θεμέλιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ταπείνωση, ἔπειτα εἶναι «τό πένθος καί ἡ τῶν δακρύων πηγὴ». Διὰ τῶν δακρύων καθαρίζεται ἡ ψυχὴ καί ἐκδιώκονται οἱ δαίμονες. Γι' αὐτό ὁ ἅγιος Συμεών λέγει: «Ὡ δάκρυα, τά ἐκ θείας ἐλλάμμεως βλύζοντα καί αὐτόν τόν οὐρανόν διανοίγοντα καί προξενοῦντά μοι θεῖαν παράκλησιν».

Σέ ἄλλο λόγο του ὁ ἅγιος Συμεών λέγει ὅτι τά δάκρυα εἶναι σημεῖο ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί, ὅπως τό βρέφος ὅταν ἐξέρχεται ἀπό τήν κοιλία τῆς μητέρας του, τό πρῶτο πού κάνει εἶναι νά κλαίη καί μέ αὐτό δείχνει ὅτι εἶναι ζωντανό, ἔτσι καί ὁ Χριστιανός ὅταν κλαίη ἀπό τήν αἴσθησι τῆς πνευματικῆς του πτωχείας, πράγμα τό ὁποῖο σημαίνει ὅτι ἐμπνέεται ἀπό τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι σημεῖο ἀναγεννήσεώς του καί ἀπόδειξη ὅτι ἀρχίζει νά εἰσέρχεται σέ νέο κόσμον, σέ νέα ζωή. Δέν εἰσέρχεται ἀπλῶς σέ νέα ζωή, ἀλλά ὁ ἴδιος ζῆ κατά Θεόν. Γιατί, πραγματικά,

«ὅπου δακρύων πληθὺς μετὰ γνώσεως ἀληθοῦς, ἐκεῖ καὶ θείου φωτός ἀΰγασις. Ὅπου δέ φωτός ἀΰγή, πάντων ἐκεῖ τῶν καλῶν χορηγία καὶ ἡ σφραγίς τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου ἐμπεφυτευμένη ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐξ οὗ καὶ πάντες οἱ καρποὶ τῆς ζωῆς».

Βλέπουμε ἐδῶ τὴν μεγάλη ἀξία τῶν δακρύων πού εἶναι στενά συνδεδεμένα μέ τό κατά Θεόν πένθος. Ἀλλά τά δάκρυα γιά νά εἶναι εὐλογημένα καὶ νά προξενοῦν ὠφέλεια στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νά εἶναι «δάκρυα μετὰ γνώσεως ἀληθοῦς», ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Συμεών. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν πολλά εἶδη δακρύων, ἤτοι δάκρυα συναισθηματικά, ἐγωϊστικά, διαβολικά κλπ. Μόνο τά δάκρυα τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό τό ἀληθινό πένθος εἶναι ἀληθινά, εὐλογημένα ἀπό τόν Θεό καί πρόξενά πολλῶν ἀγαθῶν, ὅπως περιγράφονται ἐδῶ ἀπό τόν ἅγιο Συμεών.

Ἀπό τά «μετὰ γνώσεως ἀληθοῦς» δάκρυα ἔρχονται ὅλοι οἱ καρποὶ τῆς ζωῆς, πού εἶναι οἱ ἐπόμενοι Μακαρισμοί τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἡ πραότητα, ἡ εἰρήνη, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ συμπάθεια, ἡ χρηστότης, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ πίστις, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς καὶ ἡ προσευχή ὑπὲρ αὐτῶν, τό νά χαιρόμαστε στοὺς πειρασμούς, τό νά καυχόμαστε στίς θλίψεις, τό νά θεωροῦμε τά πταίσματα τῶν ἄλλων ὡς δικά μας πταίσματα καὶ νά κλαῖμε ὑπὲρ αὐτῶν, τό νά θέτουμε τὴν ψυχή μας ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν καὶ προθύμως νά δεχόμαστε τόν θάνατο ὑπὲρ αὐτῶν.

Φαίνεται ἐδῶ καθαρά ὅτι ἀπό τὴν ταπείνωση καὶ τό κατά Θεόν πένθος πού φανερώνεται διά τῶν δακρύων προέρχονται ὅλοι οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅλα τά σημεῖα τῆς ἀναγεννηθείσης ζωῆς.

5. Ἡ ἐξέταση ἂν σφραγισθήκαμε

Ἀφοῦ ἀνέλυσε ὅλα αὐτά ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, στήν συνέχεια προτρέπει τοὺς ἀκροατές του νά ἐξετάσουν ἂν ἔχουν σφραγισθῆ ὑπό τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Γιατί ἡ βίωση τῶν Μακαρισμῶν στήν ζωή μας εἶναι ἀπόδειξη ὅτι ἔχουμε σφραγισθῆ ἀπό τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ. «Ἀκριβῶς ἑαυτοὺς ἐξετάσωμεν καὶ καταμάθωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, εἰ ἐν ἡμῖν ἐστὶν αὕτη ἡ σφραγίς. Ἐπιγνωσώμεθα εἰ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός ἐστὶν, ἐκ τῶν εἰρημένων σημείων». Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά μας, πού συνδέεται μέ τὴν πνευματικὴ σφράγιση, δέν εἶναι ἀφηρημένη καὶ συναισθηματικὴ κατάσταση, ἀλλά εἶναι γεγονός πού γίνεται φανερό, ὅπως εἶδαμε προηγουμένως.

Γνωρίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά μας, ἐάν μέσα μας ζοῦμε τό πῦρ διά τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐάν βλέπουμε τό Φῶς τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα, ἐάν νομίζουμε ὅτι λάβαμε τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἀφ' ἑνός μὲν δέν γνωρίζουμε τά σημεῖα πού ἀναφέραμε προηγουμένως, ἀφ' ἑτέρου δέ μέσα μας ζῆ ὁ κόσμος τῶν παθῶν, τότε «ὄντως ἐλεεινοὶ καὶ πανάθλιοι καὶ αὐτῆς τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας ἀλλότριοι ἐσμέν, μηκέτι ἐν ἑαυτοῖς κτησάμενοι τόν Χριστόν, ἀλλά καὶ τόν κόσμον ζῶντα ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες ὡς ἐν αὐτῷ ζῶντες, καὶ

φρονούντες τά γήϊνα». Καί ὄχι μόνον μέσα μας δέν κατοικεῖ ὁ Χριστός, ἀλλά διακατεχόμενοι ἀπό τά πάθη, ἔστω κι ἂν εἴμαστε βαπτισμένοι, εἴμαστε ἐχθροί τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος πού διακατέχεται ἀπό τίς ἀντίθετες καταστάσεις πού καθορίζουν οἱ Μακαρισμοί τοῦ Χριστοῦ αὐτός «ἐχθρός ἐστιν ἄντικρυς τοῦ Θεοῦ· ἐχθρα γάρ ἐστιν εἰς Θεόν ἢ τοῦ κόσμου προσπάθεια».

Ἔτσι ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τήν δόξα τῶν ἀνθρώπων, πού διακατέχεται ἀπό τό πάθος τοῦ πλούτου καί ἀσχολεῖται μέ τήν ἱκανοποίηση τῶν ἡδονῶν τῆς σαρκός, δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι ταπεινός, νά ἔχη πένθος, νά εἶναι συμπαθής πρὸς τοὺς ἄλλους, νά εἶναι καθαρὸς στήν καρδιά καί νά εἶναι εἰρηνοποιός. Μάλιστα γράφει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος ὅτι, ὅποιος παραβαίνει τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί πολεμᾷ τόν Θεό «οὗτος κἂν εἰρηνεύειν ἅπαντας πρὸς ἀλλήλους ποιῆ, ἐχθρός ἐστι τοῦ Θεοῦ, ἐπειδή οὐδέ αὐτούς, οὓς εἰρηνεύειν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ, ὡς ἀρέσκει τῷ Θεῷ ποιεῖ τοῦτο. Ἐχθρός γάρ αὐτός πρῶτος ὢν ἑαυτοῦ καί τοῦ Θεοῦ, ἐχθροί καθεστήκασιν αὐτοῦ καί οἱ διὰ τῶν τοιούτων εἰρηνεύοντες».

Αὐτός ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Συμεών εἶναι ἐκφραστικότερος, γιατί δείχνει ὅτι καί αὐτή ἀκόμη ἢ συμφιλίωση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὅταν δέν γίνεται κατὰ Θεόν καί κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἐχθρα πρὸς τόν Θεό.

Ἡ σφράγιση ὑπό τοῦ Χριστοῦ συνδέεται στενότερα μέ τόν φωτισμό τοῦ νοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει φωτισμένο νοῦ ἔχει τήν σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα του. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πού βιώνει τοὺς Μακαρισμούς τοῦ Χριστοῦ «ὄρᾳ ξένα τινά θεάματα καί ὄλος φωτίζεται καί φωτοειδής γίνεται... αὐτός μέν γάρ ὁ νοῦς φῶς ἐστι καί βλέπει τά πάντα φῶς, καί τό φῶς ζῶν ἐστι καί ζῶν τῷ ὀρῶντι παρέχει».

Ἀπό αὐτά φαίνεται καθαρά τί εἶναι τό σφράγισμα τοῦ Χριστοῦ γιά τό ὁποῖο κάνει λόγο ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου, καί ὅτι δέν σφραγίζει μόνον τό θηρίον «τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς», ἀλλά καί τό Ἀρνίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ὁ Χριστός, καί ὅσοι σφραγίζονται ἀπό τόν Χριστό ζοῦν μαζί Του αἰωνίως.

Θά ἤθελα νά ἐπαναλάβω τήν προτροπή τοῦ ἁγίου Συμεών: «Ὅσοι τοίνυν ἀσφράγιστοι, δράμετε· ὅσοι ἀσημείωτοι, σπεύσατε τῷ σημείῳ σημειωθῆναι τοῦ Πνεύματος». Θά πρέπει νά σφραγισθοῦμε μέ τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτό τό γεγονός ἀποβλέπει ὅλη ἡ Χριστιανική ζωή. Καί ἐπειδή αὐτή ἡ σφράγιση τῆς καρδίας εἶναι στήν πραγματικότητα ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ, γι' αὐτό πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε νά ἀποκτήσουμε φωτισμένο νοῦ. Ὁ δρόμος καί ὁ τρόπος τοῦ φωτισμοῦ τοῦ νοῦ καί τῆς σφραγίσεως ὑπό τῆς σφραγίδος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ δρόμος τῆς τηρήσεως τῶν Μακαρισμῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπομένως, ὅσοι σφραγίζονται ὑπό τοῦ Χριστοῦ, αὐτοί θά ἀποφύγουν τόν ἀντίχριστο, δέν θά φοβοῦνται τόν θάνατο, ὁ ἀντίχριστος δέν θά ἔχη καμμία ἐξουσία πάνω τους

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

καί θά εἶναι ἐλεύθεροι Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί θά διακρίνουν τίς ἐνέργειες τοῦ ἀντιχρίστου ἀπό τίς ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ καί αὐτοί θά στέκονται μετά τοῦ Ἀρνίου τῆς Ἀποκαλύψεως, μετέχοντες τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

(Πηγή: parembasis.gr)